

Република Србија
УПРАВНИ СУД
1 У. 10765/15
07.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Јасминке Вукашиновић и Весне Лазаревић, чланова већа, са судским саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца М. М., држављанина М., чији је пуномоћник Р. Ђ., дипл. правник невладине организације Ц. за з. и п. т. а. из Б., ул. .... бр. ...., по овлашћењу привременог старатеља дип. спец. педагога Г. С. из Центра за .... Л., поднетој против решења Комисије за азил број: .... од 25.05.2015. године, у предмету азила, у нејавној седници већа, одржаној дана 07.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Комисије за азил, број Аж-.... од 25.05.2015. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда 21 У. 15736/13 од 09.03.2015. године, одбијена је жалба М. М. изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије - Одсека за азил, број ..... од 30.05.2013. године. Наведеним ожалбеним решењем, у ставу I диспозитива, одбачен је захтев за азил у Републици Србији држављанина М. М. М., од оца К. и мајке С., рођеног.... .. године у Г., С., Србија, ставом II диспозитива обавезан је именовани да, уколико нема други основ за боравак на територији Републике Србије, исту напусти у року од 3 дана од дана правноснажности тог решења и Одсеку за азил врати личну карту за лице које тражи азил број ....., док је у ставу III диспозитива тог решења наведено да трошкова поступка није било.

У тужби поднетој Управном суду дана 17.07.2015. године, преко пуномоћника, тужилац оспорава законитост решења туженог органа са свих законом прописаних разлога. Истиче да тужена Комисија за азил у поновљеном поступку није поступила у складу са правним схватањима суда и примедбама изнетим у пресуди 21 У. 15736/13 од 09.03.2015. године, те да је у потпуности занемарила примедбу суда у погледу поступка да на последњој усменој расправи тужилац није могао бити саслушан на начин да се ради о здравој особи која нема дијагнозе ни терапије које овде тужилац има. Указује да тужени није поништио решење Одсека за азил, број ..... од 30.05.2013. године и предмет вратио на поновни поступак, што сматра да је једино било исправно, а у ком поступку би се поново ценила способност тужиоца да буде саслушан и да да исказ. За случај да ментално здравље тужиоца не би

дозволило поновно саслушање, сматра да би Канцеларија за азил морала да одложи спровођење саслушања све док се ментално здравље тужиоца не поправи, а како је то предвиђено чланом 14. Директиве 213/32/ЕУ Европског парламента и Већа о заједничким поступцима о признавању и одузимању међународне заштите, у складу са којом се мора тумачити начело бриге о лицима са посебним потребама из члана 15. Закона о азилу. Насупрот томе, истиче да се тужени у поновљеном поступку упустио у разматрање изјаве - изнетих разлога прогона овде тужиоца, док је суштина предметног управног спора у томе да се не може узети као правно релевантна изјава човека за кога је утврђено да има очигледне менталне сметње и проблеме са менталним здрављем, дата на саслушању од 22.05.2013. године. С тим у вези, поново указује да је дана 20.12.2012. године дат упут за амбулантно-специјалистички преглед тужиоца од стране Здравствене станице Б.К., на основу кога је дана 24.12.2012. године донет извештај лекара специјалисте којим су тужиоцу успостављене дијагнозе .... и ... и преписани лекови, које терапије се тужилац није придржавао управо због тога што болује од наведене дијагнозе ... и склон је употреби и узимању веће дозе лекова. Због очигледних менталних сметњи и проблема са менталним здрављем, односно с обзиром да се ради о лицу које није способно да се стара о својим правима због лошег психичког стања у којем се налази, стручни тим Службе за заштиту одраслих и старих лица Центра за социјални рад у Л. дана 08.03.2013. године донео је закључак да се тужиоцу постави привремени старатељ у поступку утврђивања статуса избеглице пред органима Републике Србије и у управном спору пред Управним судом, а решењем Центра за социјални рад Л., број .... од 22.03.2013. године тужиоцу је постављен привремени старатељ. Сагласно напред наведеном, сматра да је јасно да је тужилац лице које није процесно способно, односно лице које није могло само предузимати радње у управном поступку, па ни давати изјаве, а због чега му је решењем Центра за социјални рад Л. постављен привремени старатељ. Сходно изнетом, истиче да је јасно да се ради о лицу са посебним потребама које тражи азил, на које се има применити начело бриге о лицима са посебним потребама из члана 15. Закона о азилу, што је првостепени орган пропустио да учини, а тужени такву повреду пропустио да отклони решењем. Насупрот утврђеном у пресуди Управног суда 21. У. 167367/13 од 09.03.2015. године, да је тужилац лице које очигледно има менталне сметње и проблеме са менталним здрављем, што показују извештај лекара специјалисте психијатра, тужени оспореним решењем то доводи у питање налазећи да је постојање менталних сметњи "мишљење пуномоћника" и да "пуномоћник није компетентан да у жалби даје оцене о психичко-менталном здрављу за тражиоца азила", па даље доводи у сумњу да је тужилац, као лице са дијагностификованим менталним поремећајима, лице са посебним потребама и да се на њега има применити члан 15. Закона о азилу. Сагласно изнетом, сматра да су првостепени и другостепени орган погрешно утврдили чињенично стање у погледу разлога прогона тражиоца азила, заснивајући сопствене одлуке на информацијама прикупљеним кроз саслушавање човека са тешким психичким стањем, који узима вишеструко веће дозе лекова од прописаних, који има халуцинације и психичка обољења која га спречавају да равноправно учествује у службеним радњама и даје веродостојне исказе. Са тих и других разлога ближе изнетих у тужби, предложио је да суд тужбу уважи и да пресудом сам реши ову управну ствар.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), решио спор без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, као и да је законитост оспореног решења суд могао да цени на основу стања списка предмета без одржавања јавне расправе.

